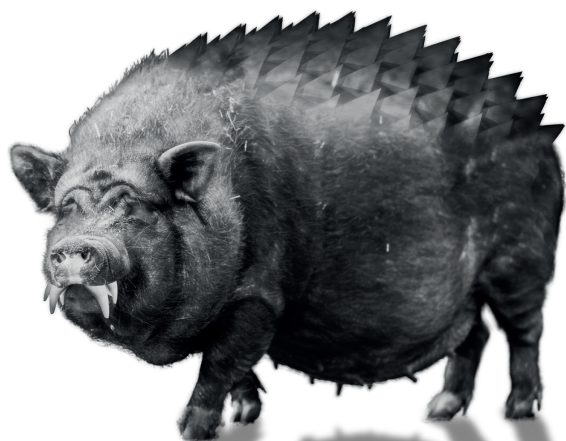

NICOLINE KJÆRSGAARD MØLLER

GRAV SOEN

KRABAT

GRAV SOEN

NICOLINE KJÆRSGAARD MØLLER

VÆTTEBOG
KRÆBAT

En vætte er et overnaturligt væsen, der ifølge nordisk mytologi og folketro lever i naturen, under jorden endda, og kan findes der, hvor mennesker bor. Det kan for eksempel være nisser, lygtemænd eller alfer.

Det gælder om at stå på god fod med vætterne.

Behandler man dem godt, er de gode og kan hjælpe en.

Behandler man dem dårligt ...

”Det er jo åbenlyst!” Nikolaj klikkede ivrigt sin fingernegl mod mobilskærmen. ”Det hér,” han stak telefonen helt op i hovedet på Mascha, ”det er ikke naturligt.”

Mascha rullede med øjnene og stønnede opgivende. ”Here we go again ...”

Nikolaj scrollede begejstret videre. ”Det er det syvende mystiske dødsfald på tre uger, som myndighederne ikke har kunnet forklare. Fordi det ikke *kan* forklares!”

”Nikolaj, nu stopper du altså med at lege spøgelsesjæger. Og hvorfor skal du absolut bruge *min* telefon? Hvis du vil læse om overnaturligt vrøvl, så brug

din egen!" Mascha rev mobilen ud af hænderne på ham.

Nikolaj så ind i hendes livlige øjne. Han var så glad for, at hun endelig var tilbage. Han havde virkelig savnet hende det sidste år, hvor hun havde boet i Sverige hos noget familie.

Dengang hun havde fortalt ham, at hun skulle rejse væk, var han overbevist om, at han aldrig skulle se hende igen. *Du ved, hvordan mit forhold til min mor er. Det er bedst for os alle, at jeg bor ved min tante i Sverige noget tid, havde hun sagt. Bare sådan for at få ro på situationen.*

Der var et eller andet over den måde, hun havde undvejet hans blik på, som fortalte ham, at det ikke var hele sandheden. Nikolaj kunne bare ikke regne ud, hvad det var. Og han havde aldrig spurgt ind til det.

Året før Sverige var Mascha begyndt at komme sammen med ham dér Pelle fra 1.g. En fucking nar, der havde behandlet hende som en sæk affald. Allerede dengang var de begyndt at glide fra hinanden, for Pelle kunne ikke lide Nikolaj, og Nikolaj *hadede* Pelle. Fucking nar. Selvfølgelig havde Pelle slået op med Mascha, da han ikke længere var interesseret i hende. *Fucking n-a-r!*

Mens Mascha boede i Sverige, havde hun dårligt nok svaret på Nikolajs beskeder. Nikolaj forstod aldrig hvorfor. Nu, hvor hun var tilbage, følte det, som om de aldrig havde været adskilt.

Nikolaj lænede sig ind mod Mascha. Hun lukkede øjnene og skød kæben lidt frem. En let rødmen kom til syne på hendes kinder. Nikolaj benyttede

chancen til at snuppe mobilen igen.

"Hey, din lort! Giv mig den!"

spruttede hun.

Nikolaj holdt telefonen i vejret højt nok til, at hun ikke kunne nå den. Hun fægtede med sine korte arme som to sværd foran hans ansigt.

"Giv mig den så! Seriøst, Nikolaj!"

"Ikke før du siger ja til at høre *min* teori."

"Du er ikke rigtig klog. Du skal ikke tro på alt, du læser på nettet. Hører du slet ikke efter i skolen? Hr. Sølvpapirshat, hvor dum er du?" Hun gav et lille spjæt fra sig i forsøget på at nå lidt højere.

"Hov hov, ikke så spydig, Masch! Vil du måske ikke have din telefon igen?"

Hun satte trodsigt hænderne i siden.

De rynkede bryn fik hendes ansigt til at ligne en rosin, tænkte Nikolaj. Han kunne ikke lade være med at grine lidt. En sød rosin. Hans latter fik blot veninden til at se endnu mere utilfreds ud.

”Okay så. Jeg lover at lytte til din teori, hvis du lytter til min.” Hun rakte prøvende den ene hånd frem og skævede til mobilen. ”Men giv mig den tilbage først.”

Nikolaj kunne ikke lade være med at fryde sig over den magt, han havde over sin lave veninde. Han var tæt på at overskride hendes grænse, men han kunne ikke lade være.

”Nikolaj!” råbte Mascha bestemt.

”Okay, okay ...”

Som to diplomater satte de sig i hver ende af Nikolajs seng. Langsomt

MYTEN OM GRAVSOEN

Ifølge gammel dansk folketro er gravsoen et spøgelsessvin, der varsler død og ulykke. Den viser sig om natten, hvor den vandrer gennem byen og forbi det sted, hvor et myrdet spædbarn ligger begravet. Ellers holder den til på kirkegårde. Mødte man en gravso, blev man enten sindssyg eller døde.

Gravsoens udseende kan variere, men den har en knivskarp ryg med lange, strittende børster, der kan kløve et menneske op nedefra. Dens øjne er røde og gloende.

I slutningen af 1700-tallet beskrev

en præst gravsoen som sjælene fra myrdede spædbørn. Forbandelsen kunne hæves, hvis barnets rester blev fundet, og man gav det en kirkelig begravelse. Men man skulle ikke vente for længe, for ellers ville forbandelsen vare for evigt.

Der kan være flere grunde til, at myten om gravsoen er opstået. Svin er en stor del af dansk historie og kultur, og især vildsvin kunne virke uhyggelige og farlige. Men den gamle historie skulle helt sikkert også have en opdragende effekt. Efter reformationen i Danmark i 1536 blev det forbudt at have sex uden for ægteskabet. Der blev set ned på ugifte kvinder, der blev gravide. Derfor valgte nogle kvinder at dræbe deres nyfødte barn i hemmelighed. Straffen for forbrydelsen

var halshugning. Det er ikke utænkeligt, at man brugte myten om gravsoen til at skræmme folk fra at have sex uden for ægteskabet.

NICOLINE KJÆRSGAARD MØLLER

Nicoline Kjærsgaard Møller (f. 1992) er en nordjysk forfatter, der voksede op på landet, men i dag lever det komfortable byliv i Aalborg.

Nicoline er optaget af det mystiske og uforklarlige, men også det blodige og groteske finder vej i hendes skrivelier. Hun tror på, at det er sundt at lade fiktionen skræmme os: På den måde kan vi lære at forstå den verden, vi selv lever i, og bearbejde kriserne, når de virkelige monstre viser sig.

Nicoline debuterede med tre noveller i 2021, og *Gravsoen* er hendes første ungdomsbog.

KRABATS ANDRE VÆTTEBØGER

